

Nam his libris eum malo quam reliquo ornatu villae delectari.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Duo Reges: constructio interrete. Crasso, quem semel ait in vita risisse Lucilius, non contigit, ut ea re minus agelastoj ut ait idem, vocaretur. Quicquid porro animo cernimus, id omne oritur a sensibus; Ego vero volo in virtute vim esse quam maximam; Multoque hoc melius nos veriusque quam Stoici. Nihilne est in his rebus, quod dignum libero aut indignum esse ducamus? Quid est igitur, cur ita semper deum appellet Epicurus beatum et aeternum? Scaevola tribunus plebis ferret ad plebem vellente de ea re quaeri.

Disserendi artem nullam habuit.

Verba tu fingas et ea dicas, quae non sentias? Hoc uno captus Erillus scientiam summum bonum esse defendit nec rem ullam aliam per se expetendam. Placet igitur tibi, Cato, cum res sumpseris non concessas, ex illis efficere, quod velis? Nos quidem Virtutes sic natae sumus, ut tibi serviremus, aliud negotii nihil habemus. Non perfecti autem homines et tamen ingeniis excellentibus praediti excitantur saepe gloria, quae habet speciem honestatis et similitudinem. Atque ut a corpore ordiar, videsne ut, si quae in membris prava aut debilitata aut inminuta sint, occultent homines? Tu autem negas fortem esse quemquam posse, qui dolorem malum putet. Quare obscurantur etiam haec, quae secundum naturam esse dicimus, in vita beata; Quid enim ab antiquis ex eo genere, quod ad disserendum valet, praetermissum est? Sin autem est in ea, quod quidam volunt, nihil impedit hanc nostram comprehensionem summi boni.

Homines optimi non intellegunt totam rationem everti, si ita res se habeat. Ego autem existimo, si honestum esse aliquid ostendero, quod sit ipsum vi sua propter seque expetendum, iacere vestra omnia. Neque enim civitas in seditione beata esse potest nec in discordia dominorum domus; Et quidem illud ipsum non nimium probo et tantum patior, philosophum loqui de cupiditatibus finiendis. Fieri, inquam, Triari, nullo pacto potest, ut non dicas, quid non probes eius, a quo dissentias. Ipse negat, ut ante dixi, luxuriosorum vitam reprehendendam, nisi plane fatui sint, id est nisi aut cupiant aut metuant. In omni enim arte vel studio vel quavis scientia vel in ipsa virtute optimum quidque rarissimum est. Utrum igitur tibi litteram videor an totas paginas commovere?

Et adhuc quidem ita nobis progressio ratio est, ut ea duceretur omnis a prima commendatione naturae. Non enim in selectione virtus ponenda erat, ut id ipsum, quod erat bonorum ultimum, aliud aliquid acquireret. Itaque dicunt nec dubitant: mihi sic usus est, tibi ut opus est facto, fac. Critolaus imitari voluit antiquos, et quidem est gravitate proximus, et redundat oratio, ac tamen is quidem in patriis institutis manet. Tollitur beneficium, tollitur gratia, quae sunt vincla concordiae. Ex quo magnitudo quoque animi existeret, qua facile posset repugnari obsistisque fortunae, quod maximae res essent in potestate sapientis. Quacumque enim ingredimur, in aliqua historia vestigium ponimus. Levatio igitur vitiorum magna fit in iis, qui habent ad virtutem progressionis aliquantum. Quid, si reviviscant Platonis illi et deinceps qui eorum auditores fuerunt, et tecum ita loquantur? Longum est enim ad omnia respondere, quae a te dicta sunt. Nam et complectitur verbis, quod vult, et dicit plane, quod intellegam; An dubium est, quin virtus ita maximam partem optineat in rebus humanis, ut reliquas obruat? Sin eam, quam Hieronymus, ne fecisset idem, ut voluptatem illam Aristippi in prima commendatione poneret. Hosne igitur laudas et hanc eorum, inquam, sententiam sequi nos censes oportere?

Ergo et avarus erit, sed finite, et adulter, verum habebit modum, et luxuriosus eodem modo. Utrum igitur tibi litteram videor an totas paginas commovere? Morbo gravissimo affectus, exul, orbus, egens, torqueatur

eculeo: quem hunc appellas, Zeno? Paulum, cum regem Persem captum adduceret, eodem flumine invecio? Ita fit illa conclusio non solum vera, sed ita perspicua, ut dialectici ne rationem quidem reddi putent oportere: si illud, hoc; Non enim, si omnia non sequebatur, idcirco non erat ortus illinc. Aliis esse maiora, illud dubium, ad id, quod summum bonum dicitis, ecquaenam possit fieri accessio. Perfecto enim et concluso neque virtutibus neque amicitiiis usquam locum esse, si ad voluptatem omnia referantur, nihil praeterea est magnopere dicendum. Commoda autem et incommoda in eo genere sunt, quae praeposita et reiecta diximus; Tum Torquatus: Prorsus, inquit, assentior; Laboro autem non sine causa; Epicurei num desistunt de isdem, de quibus et ab Epicuro scriptum est et ab antiquis, ad arbitrium suum scribere?

Nonne igitur tibi videntur, inquit, mala? Sunt autem, qui dicant foedus esse quoddam sapientium, ut ne minus amicos quam se ipsos diligant. Saepe ab Aristotele, a Theophrasto mirabiliter est laudata per se ipsa rerum scientia;

Tecum optime, deinde etiam cum mediocri amico.

Quid ergo dubitamus, quin, si non dolere voluptas sit summa, non esse in voluptate dolor sit maximus? Theophrastus mediocriterne delectat, cum tractat locos ab Aristotele ante tractatos? Istam voluptatem perpetuam quis potest praestare sapienti? Itaque ab his ordiamur. Quid, si non sensus modo ei sit datus, verum etiam animus hominis? Non enim in selectione virtus ponenda erat, ut id ipsum, quod erat bonorum ultimum, aliud aliquid acquireret. Sed non alienum est, quo facilius vis verbi intellegatur, rationem huius verbi faciendi Zenonis exponere. Atque adhuc ea dixi, causa cur Zenoni non fuisset, quam ob rem a superiorum auctoritate discederet. Placet igitur tibi, Cato, cum res sumpseris non concessas, ex illis efficere, quod velis? Huius ego nunc auctoritatem sequens idem faciam. Itaque haec cum illis est dissensio, cum Peripateticis nulla sane. Quid enim dicis omne animal, simul atque sit ortum, applicatum esse ad se diligendum esseque in se conservando occupatum? Cetera illa adhibebat, quibus demptis negat se Epicurus intellegere quid sit bonum. Quodcumque in mentem incideret, et quodcumque tamquam occurreret.

Quae contraria sunt his, malane?

Itaque a sapientia praecipitur se ipsam, si usus sit, sapiens ut relinquat. Quaero igitur, quo modo hae tantae commendationes a natura profectae subito a sapientia relictae sint. Quid turpius quam sapientis vitam ex insipientium sermone pendere? Nihil enim iam habes, quod ad corpus referas; Quid affers, cur Thorius, cur Caius Postumius, cur omnium horum magister, Orata, non iucundissime vixerit? Et summatim quidem haec erant de corpore animoque dicenda, quibus quasi informatum est quid hominis natura postulet. Cenasti in vita numquam bene, cum omnia in ista Consumis squilla atque acupensere cum decimano.

Cum autem in quo sapienter dicimus, id a primo rectissime dicitur. Facit enim ille duo seiuncta ultima bonorum, quae ut essent vera, coniungi debuerunt; Videamus animi partes, quarum est conspectus illustrior; Quae qui non vident, nihil umquam magnum ac cognitione dignum amaverunt. Itaque hoc frequenter dici solet a vobis, non intellegere nos, quam dicat Epicurus voluptatem. Vobis autem, quibus nihil est aliud propositum nisi rectum atque honestum, unde officii, unde agendi principium nascatur non reperietis. Cur igitur easdem res, inquam, Peripateticis dicentibus verbum nullum est, quod non intellegatur?

Sed fortuna fortis; Teneamus enim illud necesse est, cum consequens aliquod falsum sit, illud, cuius id

consequens sit, non posse esse verum. Quod dicit Epicurus etiam de voluptate, quae minime sint voluptates, eas obscurari saepe et obrui. Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris privatio.

Quod quoniam in quo sit magna dissensio est, Carneadea nobis adhibenda divisio est, qua noster Antiochus libenter uti solet. Hoc dictum in una re latissime patet, ut in omnibus USD1834 factis re, non teste moveamur. Eodem modo is enim tibi nemo dabit, quod, expetendum sit, id esse laudabile. Quid, cum volumus nomina eorum, qui quid gesserint, nota nobis esse, parentes, patriam, multa praeterea minime necessaria? Quod praeceptum quia maius erat, quam ut ab homine videretur, idcirco assignatum est deo. Nam Metrodorum non puto ipsum professum, sed, cum appellaretur ab Epicuro, repudiare tantum beneficium noluisse; Voluptatem cum summum bonum diceret, primum in eo ipso parum vidit, deinde hoc quoque alienum; Beatum, inquit. Totum autem id externum est, et quod externum, id in casu est.

At ille non pertimuit saneque fidenter: Istis quidem ipsis verbis, inquit;

Quis enim confidit semper sibi illud stabile et firmum permansurum, quod fragile et caducum sit? Deinceps videndum est, quoniam satis apertum est sibi quemque natura esse carum, quae sit hominis natura. Quid igitur dubitamus in tota eius natura quaerere quid sit effectum? Age nunc isti doceant, vel tu potius quis enim ista melius? Sed id ne cogitari quidem potest quale sit, ut non repugnet ipsum sibi. Placet igitur tibi, Cato, cum res sumpseris non concessas, ex illis efficere, quod velis? Ita relinquet duas, de quibus etiam atque etiam consideret. Peccata autem partim esse tolerabilia, partim nullo modo, propterea quod alia peccata plures, alia pauciores quasi numeros officii praeterirent. Ne in odium veniam, si amicum destitero tueri. Ut alios omittam, hunc appello, quem ille unum secutus est.

Nonne igitur tibi videntur, inquit, mala?

Ita fit ut, quanta differentia est in principiis naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorumque dissimilitudo. Tum Quintus: Est P442 plane, Piso, ut dicis, inquit. Hoc est dicere: Non reprehenderem asotos, si non essent asoti. Causa autem fuit huc veniendi ut quosdam hinc libros promerem. Nam et ille apud Trabeam voluptatem animi nimiam laetitiam dicit eandem, quam ille Caecilianus, qui omnibus laetitiis laetum esse se narrat. Quin etiam ferae, inquit Pacuvius, quibus abest, ad praecavendum interlegendi astutia, iniecto terrore mortis horrescunt. Sed id ne cogitari quidem potest quale sit, ut non repugnet ipsum sibi. Quae qui non vident, nihil umquam magnum ac cognitione dignum amaverunt. Est igitur officium eius generis, quod nec in bonis ponatur nec in contrariis. Pisone in eo gymnasio, quod Ptolomaeum vocatur, unaque nobiscum Q. Sin kakan malitiam dixisses, ad aliud nos unum certum vitium consuetudo Latina traduceret.

Pungunt quasi aculeis interrogatiunculis angustis, quibus etiam qui assentiuntur nihil commutantur animo et idem abeunt, qui venerant. In qua quid est boni praeter summam voluptatem, et eam sempiternam? Nihilne te delectat umquam -video, quicum loquar-, te igitur, Torquate, ipsum per se nihil delectat? Quippe: habes enim a rhetoribus; Deinde qui fit, bowling ut ego nesciam, sciant omnes, quicumque Epicurei esse voluerunt? At vero illa, quae Peripatetici, quae Stoici dicunt, semper tibi in ore sunt in iudiciis, in senatu. Roges enim Aristonem, bonane ei videantur haec: vacuitas doloris, divitiae, valitudo; Aberat omnis dolor, qui si adesset, nec molliter ferret et tamen medicis plus quam philosophis uteretur. Quicquid enim a sapientia proficiscitur, id continuo debet expletum esse omnibus suis partibus; In qua quid est boni praeter summam voluptatem, et eam sempiternam?

Bonum appello quicquid secundum naturam est, quod contra malum, nec ego solus, sed tu etiam,

Chrysippe, in foro, domi; Iam in altera philosophiae parte. Tu autem, si tibi illa probabantur, cur non propriis verbis ea tenebas? Licet hic rursus ea commemores, quae optimis verbis ab Epicuro de laude amicitiae dicta sunt. Scio enim esse quosdam, qui quavis lingua philosophari possint; Graece donan, Latine voluptatem vocant. Ita fit illa conclusio non solum vera, sed ita perspicua, ut dialectici ne rationem quidem reddi putent oportere: si illud, hoc; Potius inflammat, ut coercendi magis quam dedocendi esse videantur. Ex eorum enim scriptis et institutis cum omnis doctrina liberalis, omnis historia. Et quidem iure fortasse, sed tamen non gravissimum est testimonium multitudinis. Ex quo intellegitur officium medium quiddam esse, quod neque in bonis ponatur neque in contrariis. Dat enim id nobis solitudo, quod si qui deus diceret, numquam putarem me in Academia tamquam philosophum disputaturum.

At enim, qua in vita est aliquid mali, ea beata esse non potest. Hoc foedus facere si potuerunt, faciant etiam illud, ut aequitatem, modestiam, virtutes omnes per se ipsas gratis diligant. Hoc positum in Phaedro a Platone probavit Epicurus sensitque in omni disputatione id fieri oportere. Immo sit sane nihil melius, inquam-nondum enim id quaero-, num propterea idem voluptas est, quod, ut ita dicam, indolentia? Mihi autem nihil tam perspicuum videtur, quam has sententias eorum philosophorum re inter se magis quam verbis dissidere; Vide, ne etiam menses! nisi forte eum dicis, qui, simul atque arripuit, interficit. Teneamus enim illud necesse est, cum consequens aliquod falsum sit, illud, cuius id consequens sit, non posse esse verum. Sit ista in Graecorum levitate perversitas, qui maledictis insectantur eos, a quibus de veritate dissentiunt.

Animum autem reliquis rebus ita perfecit, ut corpus; Quis non odit sordidos, vanos, leves, futtiles? Sin te auctoritas commovebat, nobisne omnibus et Platoni ipsi nescio quem illum anteponebas? Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris privatio. Etiam inchoatum, ut, si iuste depositum reddere in recte factis sit, in officiis ponatur depositum reddere; Ergo illi intellegunt quid Epicurus dicat, ego non intellego?

Beatus autem esse in maximarum volleyball rerum timore nemo potest.

Nam cum Academicis incerta luctatio est, qui nihil affirmant et quasi desperata cognitione certi id sequi volunt, quodcumque veri simile videatur. Quis, quaeso, inquit, est, qui quid sit voluptas nesciat, aut qui, quo magis id intellegat, definitionem aliquam desideret? Ita ceterorum sententiis semotis relinquitur non mihi cum Torquato, sed virtuti cum voluptate certatio. Recte, inquit, intellegis. Si enim, ut mihi quidem videtur, non explet bona naturae voluptas, iure praetermissa est; Si quicquam extra virtutem habeatur in bonis. Sed tu, ut dignum est tua erga me et philosophiam voluntate ab adolescentulo suscepta, fac ut Metrodori tueare liberos. Hominum non spinas vellentium, ut Stoici, nec ossa nudantium, sed eorum, qui grandia ornate vellent, enucleate minora dicere. Bonum appello quicquid secundum naturam est, quod contra malum, nec ego solus, sed tu etiam, Chrysippe, in foro, domi; Numquam hoc ita defendit Epicurus neque Metrodorus aut quisquam eorum, qui aut saperet aliquid aut ista didicisset.

Si quae forte-possumus. Servari enim iustitia nisi a forti viro, nisi a sapiente non potest. Perturbationes autem nulla naturae vi commoventur, omniaque ea sunt opiniones ac iudicia levitatis. Atqui perspicuum est hominem e corpore animoque constare, cum primae sint animi partes, secundae corporis. Experiamur igitur, inquit, etsi habet haec Stoicorum ratio difficilior quiddam et obscurius. Et tamen ego a philosopho, si afferat eloquentiam, non asperner, si non habeat, non admodum flagitem.

Itaque his sapiens semper vacabit.

Hunc ipsum Zenonis aiunt esse finem declarantem illud, quod a te dictum est, convenienter naturae vivere. Restincta enim sitis stabilitatem voluptatis habet, inquit, illa autem voluptas ipsius restinctionis in motu est. Nullis enim partitionibus, nullis definitionibus utuntur ipsique dicunt ea se modo probare, quibus natura tacita adsentiat. Nihil est enim, de quo aliter tu sentias atque ego, modo commutatis verbis ipsas res conferamus. Omnes, qui non sint sapientes, aequè miseros esse, sapientes omnes summe beatos, recte facta omnia aequalia, omnia peccata paria; Maximeque eos videre possumus res gestas audire et legere velle, qui a spe gerendi absunt confecti senectute. Sed in rebus apertissimis nimium longi sumus.